

kakor takrat, za dobe Noetovih mlajših, rekel: „Zmešati jim hočem jezik, da drug drugzega ne bodo umeli“. Ali se ni res tako zgodilo? Naj mi kdo pové le dva mladoslovenca, da bi po vse enako pisala? Vsak svojo goni, vsak hoče biti originalen in od tod imamo za nekatere pomene oblik, da je strah, na pr. ni, nij, nije, nej, ne, né, ně — tedaj sedem oblik za tako malenkost — to ni šala! Ravno tako se je godilo v Babilonu: za kar je bil poprej le en izraz, nastalo jih je na enkrat več; samo s tem razločkom, da takrat se je to godilo po čudežu Božjem, v kazen človeške prenapetosti, zdaj pa se to godi od človeške prenapetosti po sili v škodo in v propad slovenskega jezika. Zidarji babilonskega stolpa, ko niso več drug drugzega umeli, razkropili so se in so napravili nove družbe; tako tudi kovači mladoslovenščine bodo morali stopiti na eno ali na drugo stran, v slovenski ali v hrvaški tabor in zapustiti svoj mili Babilon. Mogoče pa je tudi, da v njem ostanejo in si napravijo „svoj“ jezik, se vé da, v prid slovanski edinosti in vzajemnosti.

„Omne trinum perfectum“, zato tudi te trojne črtice končam in iz navedenih izgledov sklepam tako-le:

1) Najnovejša, ali boljše rečeno „mlada“ slovenščina je hči nekaterih prenapetih učenjakov in ljubica nekaterih po novotarijah hrepenečih in hlastno se jih oklepajočih mladičev.

2) Njeno bistvo je negiranje mnogih dosedanjih besed in oblik brez stalnega nadomestila.

3) Njeni zlog je čudna zmes staroslovenščine in vseh drugih slovanskih jezikov, v kateri nadvladuje štajarsko-ogersko podnarečje in nemška konstrukcija. V olepšanje jej služijo skovane spake, tū pa tam tudi tuje besede.

4) Njeni karakteristikon je zmešnjava.

5) Njeni nasledki pa so skrunjenje jezika, škrupuloznost in škepticizem v pisavi, ter slednjič propast slovstva.

To so moje misli o najnovejši slovenščini in analogične misli imam tudi o mladoslovenski politiki. Morebiti me bo kdo imel za pesimista in mračnjaka, ki vse le črno vidi; al to je moje prepričanje, od katerega se ne dam odvrniti in sem v tem „tnalo neobčutljivo“. Kar se pa tiče posameznih besed in oblik, rad se dam podučiti.

J. K.

Volitvene zadeve.

Narodna stranka je, kakor je že znano, žalibog, pri volitvah mest in trgov na Kranjskem propadla. Resultat volitev je ta le:

V Ljubljani je dobil dr. Schaffer 540, gosp. Vilhar 124 in dr. Razlag 59 glasov; saj je pa tudi težko drugače, ker je med 540 glasovi blizu 400 uradniških in penzijiških.

V Gorenjskih in Notranjskih mestih in trgih je izvoljen dr. Suppan s 342 glasovi, dr. Costa jih je dobil 109 in dr. Zarnik 66. To ima ta politični rovar Zarnik od svojih misijonov; skoro povsod je sklical volilni shod, agitoval sam in po svojih prijateljih za-se, kakor da bi šlo za življenje in smrt, v Loki, v kateri mu je še Vošnjak s svojim bobnom na pomoč prišel, da je bil večji hrup, je vjel dr. Zarnik 1, beri en sam glas. Se li spleča za en glas napraviti misijon? V Postojni, v Trzinu in na Vrhniki pa še celó enega glasú ni bilo za-nj. In vendar je on v združbi z dr. Vošnjakom prav za prav vse podrl, ker je ljudi tako zbegal, da so naposled bili že vsega siti, in da so imeli mir, volili so nasprotnika dr. Suppana.

Po Dolenjskih mestih, kjer je bil po odstopu

gosp. dr. Bučarja zadnji hip nastavljen gosp. Horak za kandidata, je voljen nemškutar Hočev var iz Krškega z 246 glasovi, Horak jih je dobil le 102. Vrlo se je poleg Metlike držala Ribnica, kjer je dobil g. Horak 22, Hočev var le 11 glasov; povsod drugod je imel nemškutar večino, razen Loža, ki je „pozarnikovana“.

Ljubljanska kupčijska zbornica, v katero je prišlo zavoljo mnogih odpovedeb narodnjakov, nekoliko nemčurskih elementov, je volilo jako razkosano: dobil je Schaffer 7 glasov, g. Vilhar 5, g. V. C. Supan 3 in g. Horak 1 glas.

Naj nam narodni gospodje ne zamerijo, ki so glasove cepili, ako jim odkritosrčno rečemo, da volitev ni igrača in nikakor ne prilika za to, da drug drugzemu „komplimente“ dela z glasovi! Namesti da bi narodni kandidat Vilhar (ker nemškutarjev ni moč preveriti, in ker tudi naših ni bilo vseh pri volitvi) vsaj 9 glasov dobil, tedaj več memo Schafferja, proklamujemo zdaj „Tagblattovci“ zbornico za ustavoversko, v zahvalo, da je še pravico samostojne volitve zgubila. To je premija, vredna take discipline parlamentarne.

Na Štajarskem je propadel „mladi“ kandidat dr. Prus in izvoljen je Foregger. Drugod Slovenci niso postavili svojih kandidatov.

Ozir na volitve.

Volitve na Slovenskem so končane. Graščaki niso sicer še volili, al da večina teh še zmirom voli tako, kakor da bi Slovenija, zemlja nemška bila, to je znano vsacemu. Ne vemo sicer, ali je Bismark tudi na naše graščake mislil, ko je unidan v Dunajski razstavi Andrassy-u rekel: „kakor se vidi, smo mi (Prusi) v Avstriji zeló popularni“, to pa je gotovo, da so se v kazinski steklenici nekterekkrat čuli glasi, kazaje ono „popularnost“.

Po volitvenem boji preglejmo zdaj bojišče.

Neugodni izid volitev naših na Slovenskem ima mnogo nauka v sebi. Ali bode nam v prihodnje v korist ali ne, skušnja bo učila.

Direktne volitve, ki so v nasprotju oktoberski diplomu in ustavi februarški in zoper katere so mnogi deželni zbori povzdignili svoj glas, zoper katere so protestovali naši državni poslanci zapustivši zbornico Dunajsko, sklenil je letos aprila meseca državni zbor, ki se je od 302 poslancev skrčil na ubogo številce od 122 in tako so postale postava. Centralistični ustavoverci so od direktnih volitev pričakovali veliko dobrega za-se; zato so napeli vse moči, da so jih dosegli. — Treba je bilo potem stvariti nov volilni red, — in da bode novi način volitev ugoden centralistom, klicali so iz vseh dežel privržencev na Dunaj, kjer je Herbst duhtal in duhtal ž njimi in izduhtal tak volilen red, da je bil voda na ustavoverski mlin. Vrh tega so namesti županov okrajni glavarji sestavljali imenik volilcev.

Vse to bila ni nobena skrivnost. Rodoljubom vseh dežel moral bi biti to opomin, složnim biti v boji zoper skupnega protivnika.

Al, žalibog, ravno narobe se je zgodilo! Kratkovidni „mladi“ so, namesti utrditi edinost, seme razpora sejati začeli; „sejali so veter in želi so zdaj vihar“. Kako lahko se pa pri narodu, ki ni še tako politično zrel kakor Česki, med pšenico zaseje ljulika, zato ni treba nobenega dokaza. Zapustivši zastavo starodavno slovensko, pod katero smo mnogo let zmagoviti bili pri volitvah in dosegli v zborih deželnih, kar se je v nemilih okoliščinah doseči dalo, so „mladi“ si naredili svoj prapor, na katerega so si zapisali „svobodo“ in „napredek“, katerima pa — kakor sta „Slov.